

Arrest

nr. 213 963 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie
2. de gemeente Sint-Jans-Molenbeek

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Sint-Jans-Molenbeek van 8 maart 2016 tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 juncto 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 februari 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 maart 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 al. 1-1° van de wet van 15.12.1980: geen geldig nationaal paspoorten geen geldig visum.

Wat betreft artikel 12bis §7 van de wet het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het feit dat betrokkene hier een echgenote en een kind heeft, geeft hem niet automatisch verblijfsrecht. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Hij kan contact onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Om diezelfde reden wordt het hoger belang van het kind niet geschaad.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Sint-Jans-Molenbeek neemt op 8 maart 2016 een beslissing tot onontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 29 maart 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt de verblijfsaanvraag die op 23/09/2015 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard:

x hij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft;

160 EURO - aanvraag op basis van artikel 10 van de wet van 15/12/1980 [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing werd getroffen door eerste verweerder. Tweede verweerder wordt dan ook buiten de zaak gesteld, voor wat betreft het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad merkt verder op dat de tweede bestreden beslissing werd getroffen door tweede verweerder. Eerste verweerder wordt dan ook buiten de zaak gesteld, voor wat betreft het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Dit heeft tot gevolg dat de Raad niet ingaat op het verweer dat eerste verweerder in zijn nota ontwikkelt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

2.2. Tweede verweerder heeft nagelaten zijn administratief dossier tijdig neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Tweede verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 november 2018 staat het volgende vermeld: “De staatssecretaris doet afstand van de exceptie van onontvankelijkheid die hij in zijn nota heeft aangevoerd, zowel voor wat zijn gebonden bevoegdheid als voor wat het herhaald karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.” Er dient derhalve niet langer uitspraak te worden gedaan omtrent de door eerste verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

“Hij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft; 160 euro - aanvraag op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980”.

Verzoeker maakt zich nochtans sterk dat hij de nodige bewijzen tijdig heeft afgeleverd bij de Dienst Bevolking van zijn gemeente.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. [...]”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hierbij wordt aangegeven dat hij niet heeft bewezen de door hem verschuldigde retributie te hebben betaald. Verzoeker toont niet aan dat deze motivering – waarvan hij blijkens zijn verzoekschrift kennis heeft – niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond.

4.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.4. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de nodige bewijzen inzake de betaling van de retributie tijdig heeft afgeleverd bij de Dienst Bevolking van zijn gemeente. Tweede verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Luidens artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dienen de door verzoeker aangevoerde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze kennelijk onjuist zijn. Eerste verweerder heeft wel een administratief dossier neergelegd. Hieruit blijkt dat tweede verweerder op 24 september 2015 via mail de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en de begeleidende stukken aan eerste verweerder heeft overgemaakt. In dit mailbericht wordt aangegeven dat de betrokken aanvraag ook per post zal worden verzonden naar eerste verweerder. Uit het administratief dossier van eerste verweerder blijkt dat het bewijs van betaling van retributie niet werd overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag een inventaris van stukken gevoegd en het bewijs van betaling van retributie bevindt zich ook niet in de opsomming van acht stukken die overgemaakt werden ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Dat er geen bewijs van betaling van retributie werd overgemaakt, blijkt ook uit een interne nota van eerste verweerder van 3 februari 2016 die zich bevindt in het administratief dossier waarin gesteld wordt *“betaling nt in dossier”*. De Raad acht derhalve het door verzoeker naar voren geschoven feit dat hij wel degelijk de vereiste bewijzen inzake de betaling van de retributie heeft overgemaakt bij de Dienst Bevolking van zijn gemeente, als kennelijk onjuist. Aan deze conclusie doet stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift geen afbreuk. Dit handelt over het overmaken van een bedrag van 160 euro ter attentie van eerste verweerder op 22 juli 2015 met als vermelding *“E.F.M. Marocaine 23/11/1980 Article 40 ter lois 15.12.1980”*. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag betreft echter een aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit stuk toont ook niet aan zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk de nodige bewijzen inzake de betaling van de retributie tijdig heeft afgeleverd bij de Dienst Bevolking van zijn gemeente. Derhalve heeft verzoeker niet aangetoond dat tweede verweerder is tekortgekomen aan zijn verplichting om zijn beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.5. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, een schending aan van artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

“[...] Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...).

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel en onredelijk.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw C.S., die definitief gemachtigd werd tot een verblijf in België, samen hebben zij een zoontje E.F.A.. Dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, waarbij hij zijn gezin zou moeten achterlaten in België namelijk een schending zou uitmaken van zijn recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedert enige tijd zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd moet ook in rekening worden gebracht. Dat verzoeker in hun zijn land van herkomst dan ook niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven is ook een element waar de bestreden beslissing geen rekening mee houdt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde wetsbepaling voorziet dat een bevel in beginsel een termijn van dertig dagen bepaalt om vrijwillig het grondgebied te verlaten. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat huidig bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van dertig dagen voorziet. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze voormelde wetsbepaling zou zijn geschonden. Verzoeker, die zich louter beperkt tot het citeren van deze wetsbepaling, zet ook niet concreet uiteen op welke wijze deze bepaling werd geschonden door de eerste bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve ontontvankelijk.

4.7. Er is geen reden om te twijfelen aan het gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn echtgenote en hun kind. Evenwel dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat zijn belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in om bij zijn partner te blijven, dit terwijl hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verbod inhoudt om het grondgebied opnieuw te betreden. Het staat verzoeker vrij in zijn herkomstland een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Hierbij kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat de organisatie van zijn gezinsleven vereist dat hij op het Belgische grondgebied moet blijven. Het louter poneren dat een terugkeer naar het herkomstland een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, volstaat niet. Verzoeker gaat ook niet in op de overweging in de bestreden beslissing dat hij desgevallend via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn gezin.

4.8. Tevens toont verzoeker niet aan dat er ernstige moeilijkheden voorhanden zijn die het (tijdelijk) voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in zijn herkomstland, dat ook het herkomstland is van zijn echtgenote, verhinderen (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Er wordt niet aangetoond dat van verzoekers gezinsleden op onredelijke wijze kan worden verwacht dat ze verzoeker volgen naar het land van herkomst, wegens ernstige moeilijkheden inzake aanpassingsvermogen of met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs of andere sociale en culturele gegevens in het land van herkomst. Verzoeker betoogt dat hij niets meer heeft om naar terug te keren in zijn herkomstland en dat hij aldaar noch bestaansmiddelen noch een huisvesting heeft, doch dit betoog blijft beperkt tot een loutere bewering. De Raad wijst er ook op dat verzoeker slechts ongeveer 9 jaar in België verblijft ten opzichte van een verblijf van 29 jaar in zijn herkomstland. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland waarop hij kan terugvallen. De Raad herhaalt dat verzoeker dit alleszins niet aantoonde.

4.9. Wat betreft het *“centrum van belangen”* dat verzoeker alhier zou hebben, wijst de Raad erop dat verzoeker niet concreet aantoonde dat er sprake is van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

4.10. Gelet op bovenstaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA